

до показників форм річної фінансової звітності, зменшує трудомісткість і тривалість формування фінансової звітності, забезпечує використання оптимальних методів облікових робіт із метою отримання очікуваних результатів фінансово-економічної діяльності підприємства.

Таким чином, формування облікової політики зводиться до вибору найбільш раціонального й ефективного використання методів бухгалтерського обліку для прийняття управлінських рішень стосовно всіх аспектів діяльності підприємства. Отож вона є надійним інструментом реалізації принципів і методів бухгалтерського обліку.

Список використаних джерел

1. Ватуля І. Д., Гладка Л. О. Організація обліку у фермерських господарствах: Навч. пос. – К. : Центр учбової літератури, 2009. – 312 с.
2. Войтенко Т. Облікова політика – 2010: Головне // Податки та бухгалтерський облік. – 2010. – 7 січня.
3. Закон України «Про бухгалтерський облік та фінансову звітність в Україні» від 16.07.99 р. № 996-XIV // www.rada.gov.ua.
4. Закон України «Про фермерське господарство» від 19.06.03 р. № 973-IV // www.rada.gov.ua.
5. Колос В. І. Сучасні підходи до формування складових облікової політики підприємства // Вісник Київського національного університету технологій та дизайну, № 5. – 2009.
6. Методичні рекомендації щодо організації та ведення бухгалтерського обліку в селянських (фермерських) господарствах, затверджені наказом Міністерством аграрної політики України від 02.07.01 р. №189 // www.rada.gov.ua.
7. Сук Л. К., Сук П. Л. Організація бухгалтерського обліку: Підручник. – К. : Каравела, 2009. – 624 с.

ЛІЗИНГОВІ ПЛАТЕЖІ: ОСОБЛИВОСТІ РОЗРАХУНКУ ТА ОБЛІКОВОГО ВІДОБРАЖЕННЯ

Бойко В.Г., студентка ОКР «Магістр» спец. «Облік і аудит»

Науковий керівник – Пономаренко О.Г., к.е.н., доцент

В умовах нестачі фінансових коштів, відсутності капітальних інвестицій в основні засоби, що унеможлиблює переобладнання сільськогосподарських підприємств та забезпечення їх сучасною технікою і призводить до зниження продуктивності праці, найбільш перспективним напрямком є лізинг, який містить у собі ознаки кредитної, інвестиційної і орендної діяльності.

Згідно із ч. 1 ст. 292 Господарського кодексу України: лізинг – це господарська діяльність, спрямована на інвестування власних або залучених фінансових засобів, коли одна сторона (лізингодавець) надає за договором лізингу у виключне користування другій стороні (лізингоодержувачу) на визначений строк майно, яке належить першому або придбавається ним у

власність (господарське відання) за дорученням або узгодженням лізингоодержувача у відповідного постачальника (продавця) за умови, що лізингоодержувача періодичні лізингові платежі.

Відповідно до українського законодавства, сплата лізингових платежів здійснюється в порядку, встановленому договором. Лізингові платежі можуть включати:

- суму, яка відшкодовує частину вартості предмета лізингу (що амортизується за строк, за який вносяться лізингові платежі);
- платіж як винагорода лізингодавцю за отримане у лізинг майно;
- компенсацію відсотків за кредитом для придбання майна за договором лізингу;
- інші витрати лізингодавця, що безпосередньо пов'язані з виконанням договору лізингу (сума компенсації страхових платежів за договором страхування майна, якщо майно застраховане лізингодавцем, суму митних платежів та/чи інших податків, які лізингодавець виплачує за предмет лізингу, якщо таке передбачене чинним законодавством).

До загальної вартості лізингу можуть бути включені витрати на транспортування майна до місця його експлуатації, монтажні роботи, технічне обслуговування, навчання спеціалістів лізингоодержувача для роботи на лізинговому обладнанні, якщо в цьому зацікавлений лізингоодержувач і це встановлено договором.

Загальну суму лізингових платежів можна розрахувати за такою формулою:

$$\text{ЛП} = \text{АВ} + \text{ПК} + \text{КВ} + \text{ДП} + \text{ПДВ}, \text{ де} \quad (1.1)$$

ЛП — загальна сума лізингових платежів, грн; АВ — сума амортизаційних відрахувань, грн; ПК — плата за кредитні ресурси, які використані лізингодавцем на придбання лізингового майна, грн; КВ — комісійна винагорода лізингодавцю за надане майно в користування за лізинговим договором, грн; ДП — плата за додаткові послуги лізингоодержувачу, що передбачені лізинговим договором, грн; ПДВ — податок на додану вартість, грн.

Амортизаційні відрахування розраховуються за формулою:

$$\text{АВ} = \text{БВ} \times \text{На} / 100, \text{ де} \quad (1.2)$$

БВ — балансова вартість лізингового майна, грн; На — норма амортизаційних відрахувань, %.

Лізинговий платіж складається з двох частин. Перша частина лізингового платежу відшкодовує вартість об'єкта лізингу і не може бути доходом лізингодавця, але є об'єктом оподаткування ПДВ.

У бухгалтерському обліку такі витрати відображаються лізингодавцем у складі капітальних інвестицій за дебетом рахунку 152 «Придбання (виготовлення) основних засобів». Понесені витрати будуть відшкодовуватися лізингодавцю лізингоодержувачем у складі лізингових платежів упродовж терміну дії лізингової угоди.

Друга частина лізингового платежу – це всі інші витрати, передбачені договором лізингу. Тут можуть бути витрати на страхування, на транспор-

тування, але їх може і не бути. Відповідно до ст. 15 Закону України "Про лізинг", при фінансовому лізингу всі витрати на утримання об'єкта лізингу, пов'язані з його страхуванням, експлуатацією, технічним обслуговуванням та ремонтом, несе лізингоодержувач, якщо інше не передбачено договором лізингу. Ця частина є об'єктом оподаткування податком на прибуток, проте звільнена від оподаткування ПДВ на суму, що не перевищує подвійної облікової ставки НБУ на день нарахування такого платежу.

Якщо за домовленістю сторін деякі витрати оплачує лізингодавець, то все одно лізингоодержувач сплатить йому ці витрати у складі лізингових платежів у майбутньому (за винятком випадків, коли лізингодавець з метою заохочення лізингоодержувача свідомо бере на себе деякі витрати). У бухгалтерському обліку такі витрати доцільно обліковувати у складі фінансових витрат лізингодавця на рахунку 95 «Фінансові витрати» (зокрема, відсотки за отриманий кредит - за дебетом рахунку 951 «Відсотки за кредит», витрати на страхування, транспортування об'єкта лізингу тощо - за дебетом рахунку 952 «Інші фінансові витрати»). Якщо підприємство не використовує клас рахунків 9 «Витрати діяльності», такі витрати рекомендуємо узагальнювати за дебетом рахунку 85 «Інші затрати».

Обґрунтованим і правильним для лізингодавця буде таке відображення в бухгалтерському обліку лізингових платежів:

- суми компенсації (погашення) вартості ються за кредитом рахунку 181 «Заборгованість за майно, що передане у фінансову оренду» і за дебетом рахунку 377 «Розрахунки з іншими дебіторами»;

- суми винагороди (відсотки) від здачі майна у фінансовий лізинг - за кредитом рахунку 732 «Відсотки одержані», 742 «Дохід від реалізації необоротних активів», 703 «Дохід від реалізації робіт, послуг» та за дебетом рахунку 373 «Розрахунки за нарахованими доходами»;

- суми компенсації витрат лізингодавця (якщо такі є) - відсотків за отриманий кредит, витрати на страхування, транспортування об'єкта лізингу тощо - на рахунку 733 «Інші доходи від фінансових операцій» та за дебетом рахунку 373 «Розрахунки за нарахованими доходами»

Отже, з точки зору лізингоодержувача, перевага лізингових договорів проявляється у появі зручного джерела фінансування, економії засобів, зменшенні ризиків і стимулюванні оновлення виробництва. Але в той самий час лізинг є відносно дорогою формою фінансування і ставить досить високі вимоги до платоспроможності.

Серед переваг для лізингодавця та постачальника можна виділити розширення кола операцій і зростання числа клієнтів, зменшення небезпеки збитків від неплатоспроможності клієнта, полегшення збуту майна високої вартості. Разом з тим лізингодавцю потрібно враховувати ряд негативних моментів: відносно уповільнення обороту капіталу, необхідність резерву фінансових засобів. І все ж таки всі негативні риси лізингу не переважають позитивних.

Список використаних джерел

1. Господарський кодекс України від 16.01.2003 р. № 436-IV.
2. Закон України «Про фінансовий лізинг» від 11.12. 2003 р. № 1381 IV.
3. Пересада А. А. Інвестиційне кредитування: Навч. Посібник / Пересада А. А. , Майорова Т. В. — К.: КНЕУ, 2002. — 271 с.
4. Метелиця В. Забезпечення сільськогосподарських товаровиробників вітчизняною технікою на умовах фінансового лізингу / Володимир Метелиця // Бухгалтерський облік і аудит. - 2006. - № 5. - С. 35-42.

ОБЛІКОВЕ ВІДОБРАЖЕННЯ РЕЗУЛЬТАТІВ ІНВЕНТАРИЗАЦІЇ ВИРОБНИЧИХ ЗАПАСІВ

Аллабергенова Ю.О., студентка ОКР «Магістр», спец. «Облік і аудит»

Науковий керівник – Пономаренко О.Г., к.е.н., доцент

Отримати повні дані для правильного ведення бухгалтерського та податкового обліку виробничих запасів неможливо без періодичного проведення їх інвентаризації. Адже кількість і вартість запасів, що перебувають на обліку, мають відповідати їх реальній кількості та вартості. Якщо облікові дані не збігаються з реальними, підприємство повинно, по-перше, з'ясувати причини існуючих розбіжностей, а по-друге, привести облікові дані у відповідність з фактичними.

Проведення й оформлення результатів інвентаризації та залишків виробничих запасів здійснюється підприємствами відповідно до вимог інструкції по інвентаризації основних засобів, нематеріальних активів, товарно-матеріальних цінностей, грошових коштів, документів, розрахунків та інших активів, затвердженою наказом Міністерства України від 11.08.1994р. № 69.

Інвентаризація виробничих запасів здійснюється інвентаризаційною комісією, призначеною наказом керівника підприємства, по місцях зберігання матеріальних цінностей у присутності матеріально-відповідальних осіб.

Дані інвентаризації кожного виду матеріальних цінностей заносяться в інвентаризаційний опис, який складається в двох примірниках і підписується всіма членами комісії. Матеріальні цінності, по яких виявлені розходження (лишки, нестача), записують в порівняльну відомість.

Свої висновки і пропозиції щодо врегулювання інвентаризаційних різниць комісія оформляє протоколом і подає на затвердження керівнику підприємства. Керівник повинен прийняти рішення про оприбуткування лишків і списання нестач виробничих запасів і затвердити протокол у 5-денний строк.

Два види інвентаризаційних різниць (нестача і лишки) потребують належного облікового відображення.